

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **I. B.**
státní příslušnost X
bytem X

zastoupen: Mgr. Pavlína Zámečnicková, advokátka
se sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovaného: **Ministerstvo vnitra**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

za účasti: a) N. B.
b) nezl. S. B.
oba bytem X

zastoupeni: Mgr. Pavlína Zámečnicková, advokátka
se sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2025, č.j. OAM-13756-15/ZR-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2025, č.j. OAM-13756-15/ZR-2024 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 269 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Pavlína Zámečnickové, advokátky, se sídlem Milady Horákové 13, Brno.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Žalobou napadl žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2025, č.j. OAM-13756-15/ZR-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že zrušil platnost jeho zaměstnanecké karty ve smyslu § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), a dále stanovil lhůtu k vycestování žalobce v délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 11. 2024, č.j. 1 T 140/2024, a to za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody v délce trvání 5 měsíců, který byl podmíněně odložen se zkušební dobou 18 měsíců, a dále byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 let.
3. Proto žalovaný zahájil řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by na území ČR pobýval někdo z rodinných příslušníků žalobce, takže žalovaný přiměřenost důsledků napadeného rozhodnutí blíže nezkoumal. Podmínky pro zrušení zaměstnanecké karty tedy byly naplněny.
4. Žalovaný citoval ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) a § 46e odst. 1 ZPC. Žalobce byl odsouzen za úmyslný trestný čin a splňuje tak podmínku pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty dle ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 46e odst. 1 ZPC, dle něhož nepřísluší zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty v dané věci postačí pouhé naplnění podmínky uvedené v ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 46e odst. 1 ZPC, tedy to, že byl žalobce pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, což je obsahem spisového materiálu prokázáno a žalobce to v průběhu řízení nezpochybnil. Nejvyšší správní soud se otázkou rušení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu pravomocného odsouzení zabýval v minulosti již několikrát, a to zejména výkladem souvisejícího ust. § 37 odst. 1 písm. a) ZPC, a tedy

- poměrováním veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činnost v České republice a základního práva cizince na rodinný život v České republice.
5. Z judikátů Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) vyplývá, že dle ust. § 37 odst. 1 písm. a) ZPC neposkytuje správnímu orgánu možnost užít správní uvážení, a naopak stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (srov. kupř. rozsudek NSS sp. zn. 8 As 34/2011, či rozsudek ze dne 27.11.2014, č. j. 7 Azs 204/2014-35). Podle této judikatury správní orgán nemá povinnost zabývat se dopadem vydaného rozhodnutí a jeho přiměřeností při aplikaci § 37 odst. 1 ZPC. Podle tohoto ustanovení ZPC oproti následujícímu ustanovení (§ 37 odst. 2) správní orgán není povinen při posuzování přiměřenosti tohoto rozhodnutí přihlížet k jeho dopadům do soukromého nebo rodinného života cizince. Nejnověji takto NSS judikoval v rozsudku 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016 ze dne 4. 1. 2017, kde se zejména v bodech 36 a 37 na příkladu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., hovoří o tom, že „*zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout a do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného života není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy*“.
 6. Podle žalovaného na území České republiky nepobývá nikdo z rodinných příslušníků žalobce, ale jeho manželka paní N. B., nar. X, st. přísl. X, se kterou má nezletilého syna S., nar. X žije na území Moldavské republiky. Z uvedeného je tedy evidentní, že rodina žalobce na území České republiky nežije a zároveň žalobce neuvedl ani žádné další rodinné příslušníky, kteří by na území České republiky žili. Na území České republiky pobývá žalobce nepřetržitě od roku 2021, a to na základě zaměstnanecké karty. Tudíž lze uvést, že vztahy ke svému domovskému státu nemohly být ze strany žalobce za tak krátkou dobu narušeny a nic nebrání k jeho návratu do jeho domovské země.
 7. Žalovaný se dále věnoval povaze trestního jednání žalobce a zdůraznil, že řídil osobní motorové vozidlo, přestože věděl, že se nachází pod vlivem alkoholických nápojů, kdy při dechové zkoušce vykazoval v dechu ve výši 2,10‰ alkoholu. Dále je nutné uvést, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je hladina neslučitelná s bezpečným řízením motorového vozidla v silničním provozu na pozemních komunikacích, jedná se o stav těžké opilosti. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že žalobce svým úmyslným trestním činem ohrožoval ostatní účastníky provozu, kdy jen shodou okolností nezávislých na jeho vůli a zákroku Policie ČR, nedošlo k ohrožení života, zdraví a majetku ostatních, i cizince samotného, a nemůže od správního orgánu proto očekávat, že k jeho odsouzení nebude přihlížet, když svým chováním, ohrožoval zdraví a zároveň i majetek ostatních obyvatel. Žalovaný podpůrně poukázal na statistiky Policie ČR k nehodovosti od vlivem alkoholu.
 8. V případě, že dojde ke zhoršení ekonomické situace žalobce případně jeho rodiny, žalovaný uvedl, že za případné zhoršení situace si může žalobce sám, tím že spáchal trestnou činnost a byl odsouzen. Žalovaný dodal, že případné zrušení pobytového titulu může účastníkovi řízení způsobit jisté komplikace, ale do nekomfortní situace se dostal sám svým protiprávním jednáním. Zároveň je třeba konstatovat, že účastníkovi řízení byl jeho dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnanecké karty udělen na základě zaměstnání u společnosti EKOČEK s.r.o., kde je zaměstnán od 30. 3. 2021, což bylo

doloženo i čestným prohlášením od zaměstnavatele. Žalobce navíc v důsledku svého trestního jednání již není bezúhonný. Lze tedy závěrem konstatovat, že žalobce v současné době nesplňuje podmínku pro udělení nebo případné prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky.

9. K argumentaci žalobce výjimečností jeho trestního jednání, který je jinak zcela konformní a následky svého trestu bez výhrad přijal, poukázal žalovaný na to, že není kompetentní k tomu, aby zohledňoval míru zavinění. K tomu je příslušný soud, který rozhoduje o vině a trestu za způsobené trestné činy. Žalovaný pouze rozhoduje o tom, zda s cizincem zahájí řízení o zrušení pobytu na území České republiky, a to v případě, že byl příslušným soudem odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, tak jako je to v předmětné věci, a splňuje tak podmínky k zahájení řízení o zrušení pobytu na území České republiky.
10. K aplikaci čl. 8 Úmluvy žalovaný uvedl, že může do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v rozmezí stanoveném zákonem. Toto řízení se vede z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, ochrany většinové společnosti a rovněž i z důvodu možného předcházení zločinnosti. Ze spisového materiálu vyplývá, že zrušení platnosti zaměstnanecké karty v daném případě je přiměřené a plně v souladu s čl. 8 Úmluvy, přičemž žalobce sám neuvedl natolik závažné, výjimečné a specifické okolnosti, na základě, kterých by se zrušení platnosti zaměstnanecké karty v daném případě dalo považovat za nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 Úmluvy, respektive se k tomuto nevyjádřil vůbec. Žalovaný dodal, že čl. 8 Úmluvy garantuje právo na rodinný život, jak je uvedeno již výše, ale cizinec má veškeré rodinné vazby mimo Českou republiku. I z toho důvodu nelze zrušení zaměstnanecké karty v tomto případě považovat za akt, který je v rozporu s čl. 8 EÚLP.
11. K otázce zohlednění nejlepšího zájmu dítěte žalovaný uvedl, že nezletilý syn Stanislav žije se svou matkou (manželkou žalobce) na území Moldavské republiky. Na území České republiky nemají žádné pobytové oprávnění. Z tohoto důvodu v rámci vedeného správního řízení žalovaný neposuzoval nejlepší zájem dítěte v rámci správního řízení. Žalovaný dodal, že je tato skutečnost pro řízení bezpředmětná, neboť žalovaný nemá zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, tedy ani povinnost zabývat se rodinnou vazbou cizince, kteří pobývají na území České republiky, což ani není v této věci dáno.
12. Co se týká navrženého výsledku, a to jak žalobce, tak jeho manželky či zaměstnavatele se žalovaný vyslovil tak, že výsledek je nutné považovat za mimořádný úkon do řízení, ke kterému se přistoupí za situace, kdy informace nelze získat jiným způsobem, případně zjištěné informace nejsou dostatečné, či si odporují a je nutné tak zjistit skutečný stav věci. Žalovaný považuje s ohledem na skutečný stav věci návrh na výsledek manželky za zcela absurdní. Z podaného návrhu není patrné, co nad rámec zjištěných skutečností má být tímto výsledkem zjištěno. Navíc, a to sám žalobce ve svém vyjádření uvedl, manželka žije v Moldavsku a v ČR nemá žádné pobytové oprávnění. Z uvedeného je jasné patrné, že navrhovaný výsledek manželky žalobce je zcela účelový a za situace, kdy tato osoba není v České republice a nemá tu povolen žádný druh pobytu, i velmi obtížně realizovatelný.

III. Žaloba

13. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož žalovaný se při svém rozhodování náležitě nezabýval a nevypořádal s požadavky čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí odporuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvě o právech dítěte.
14. V první řadě žalobce namítal, že žalovaná se odvolává na judikaturu, která však již byla pozdější judikaturou překonána. Dle platné a ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nutnost posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince, který spáchal úmyslný trestný čin, plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže cizinec konkrétně namítá dopad negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, bod 31).
15. Od správního orgánu lze žádat zvýšenou aktivitu při zjišťování skutkových okolností jen tehdy, jde-li také o zájem nezletilého dítěte. Není pravdou, že by žalobce neuvedl závažné, výjimečné a specifické okolnosti, pro které považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené, natož že by se k těmto okolnostem vůbec nevyjádřil, jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný. Žalobce v rámci svého vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podrobně popsal, že na území České republiky přicestoval za účelem zaměstnání. Příjem z pracovního poměru je s ohledem na vysokou nezaměstnanost v Moldavské republice jediným možným zdrojem příjmu pro žalobce, jeho nezl. syna a jeho manželku. Manželka žalobce je dlouhodobě bez práce a nemá žádný příjem a jeho syn chodí do školy. Rodina nepobírá žádné sociální dávky. Jediný příjem, ze kterého manželka a syn žijí, jsou finanční prostředky, které má žalobce ze svého pracovního poměru v České republice a které posílá pravidelně své rodině. Bez finančního zajištění ze strany žalobce by on a jeho rodina neměla zajištěné základní životní potřeby a ocitla by se tak bez bydlení a v nouzi.
16. Z dostupných informačních zdrojů je zřejmé, že Moldavská republika náleží mezi nejchudší země Evropy. Panuje zde špatná ekonomická situace a vysoká nezaměstnanost. Je zcela reálné, že žalobce v zemi svého původu nebude schopný najít zaměstnání a svou rodinu neuživí. Žalobce současně uvedl, že lituje svého jednání, za které byl odsouzen. Jednalo se o ojedinělý a výjimečný exces, který se nebude již nikdy opakovat. Skutečnost, že se jednalo o ojedinělý exces pak vyplývá i z čestného prohlášení zaměstnavatele EKOČEK s.r.o., který hodnotí žalobce jako pracovitého, precizního, ochotného a naprosto spolehlivého člověka, který plní svědomitě všechny úkoly, které mu jsou zadány, řádně dodržuje pracovní dobu a má velmi dobré vztahy se svými kolegy. Žalobce svého zaměstnavatele obeznámil s tím, že byl trestně stíhán a odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. S ohledem na osobní a povahové vlastnosti a chování žalobce v pracovní rovině považuje také zaměstnavatel jednání žalobce, za které byl odsouzen, za ojedinělou výjimku a exces.
17. Podle ustálené a platné judikatury Nejvyššího správního soudu v některých případech je třeba čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod aplikovat i přesto, že s takovým postupem zákon o pobytu cizinců výslovně nepočítá, a to tehdy, kdy cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřeného rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či zdánlivá (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, sp. zn. 5 Azs 203/2022).

18. Žalobce ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí výslovně a konkrétně namítal nepřiměřenost případného rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty s ohledem na jeho dopady do soukromého a rodinného života jeho osoby, jeho nezl. syna a jeho manželky, pokud se týká negativních dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, především do ekonomické sféry rodiny, která se následkem zrušení zaměstnanecké karty žalobce ocitne bez jakéhokoliv příjmu a finančních prostředků nutných pro zajištění základních životních potřeb rodiny žalobce. Takto žalobcem tvrzenou nepřiměřenost nelze v žádném případě na první pohled považovat za nemyslitelnou či zdánlivou. Je zcela irrelevantní, že se jeho rodina nenachází na území České republiky.
19. Žalovaný pochybil, pokud se ve svém rozhodnutí výslovně nezabýval nejlepším zájmem nezl. syna žalobce. Při zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. Žalovaný pouze konstatoval, že žalobce spáchal trestný čin a označil jednání za zvlášť nebezpečnou trestnou činnost. Žalovaný ale nic nepoměřoval a nezohlednil navíc ani celkovou povahu odsouzení trestním soudem. Žalobce má za to, že bylo na místě zhodnotit celkovou povahu odsouzení trestním soudem a další důsledky pro život žalobce a jeho rodiny. Žalovaný se zároveň nezabýval otázkou způsobené, resp. nezpůsobené škody, otázkou tendence k opakování trestné činnosti či chováním žalobce v době po odsouzení. Rozhodnutí žalovaného je tedy v daném ohledu nedostatečné a nesprávné.
20. Kromě jednání, za které byl žalobce odsouzen výše citovaným trestním příkazem se nikdy nedopustil žádného trestného činu, přestupku či jiného protiprávního jednání. V případě žalobce tudíž není dána tendence k opakování trestné činnosti. Podmíněný trest odnětí svobody, který byl žalobci uložen, je trestem alternativním. Z uvedeného vyplývá, že trestní soud při rozhodování o trestu shledal, že vzhledem k jednání, za které byl žalobce odsouzen, jeho osobě a poměrům postačí uložit toliko trest alternativní. Uložený trest žalobce bezpodmínečně akceptoval a nepodal proti trestnímu příkazu odpor. Trestní řízení, které bylo se žalobcem vedeno, a uložený trest je pro něj dostatečným ponaučením a zárukou, že se již další nezákonné činnosti nikdy nedopustí, že se jednalo o ojedinělý exces z jinak řádného života na území České republiky. Žalobce svého jednání, za které byl odsouzen, stále lituje a považuje je za největší chybu a selhání svého života. Žalobce poukázal na to, že spáchaný trestný čin je přechodem s trestní sazbou do jednoho roku odnětí svobody, přičemž trestní soud neuznal za vhodné uložit mu zároveň trest vyhoštění.
21. Z pohledu konstrukce čl. 8 Úmluvy se žalovaný vůbec nezabýval otázkou „nezbytnosti“ tohoto zásahu nezabýval. Například právní kvalifikace trestného činu a skutek sám, ale i další okolnosti, které i v případě odsouzení pro závažný trestný čin mohou být důvodem k závěru, že zásah do rodinného života není nezbytný, protože opakování trestné činnosti není pravděpodobné. Na druhé straně se poměřuje rodinná situace osoby, do které může být zasaženo.
22. Žalobce dále namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když neprovedl žalobcem navrhované výslechy jeho osoby, jeho manželky a zaměstnavatele. Ve vztahu k zájmu nezl. dítěte byl žalovaný povinen dostatečně zjistit skutkový stav. Základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je výslech cizince a druhého rodiče

nezl. dítěte. Pokud žalovaný navrhované výsledky neprovedl, zatížil tím řízení vadou nezákonnosti. Žalobce na rozdíl od žalovaného považuje výsledek manželky za jednoduše realizovatelný, neboť držitelé biometrického pasu, mohou vstoupit na území schengenského prostoru bez víza.

23. Pro shora uvedené důvody žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

24. Ve vyjádření ze dne 11. 4. 2025 žalovaný v podstatném rozsahu zopakoval svou argumentaci z napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že z jednání je jednoznačné, že žalobce není na území České republiky integrovaný, neboť za integrovaného cizince se nedá považovat cizinec, který na území České republiky páchá úmyslnou trestnou činnost, tak jako je to v případě žalobce a který sám uvedl, že udělený trestní příkaz plně respektuje. Pro účely daného správního řízení je podstatné to, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Z obsahu podané žaloby navíc plyne, že se žalobce snaží zcela bagatelizovat svojí trestnou činnost, v podstatě konstatuje, že se vlastně nic nestalo. K tomu žalovaný dodává, že řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky je nutné považovat za nejtěžší a nejzásadnější porušení dopravních předpisů a zákonů s tím spojených, neboť takovéto jednání má jednoznačně výrazný negativní dopad na způsobilost žalobce bezpečně ovládat motorové vozidlo, a tedy výrazně se tímto jednáním zvyšuje možnost ohrožení životů, zdraví a majetku ostatních účastníků silničního provozu. Takovéto jednání je zcela nepřipustné a netolerovatelné, žalobce neřídil motorové vozidlo pod vlivem návykových látek z důvodu krajní nouze, případně k odvrácení ohrožení života a zdraví u sebe, nebo dalších osob. Lze jen dodat, že jen a pouze shodou okolností na vůli žalobce nezávislých nezpůsobil žalobce újmu ostatním účastníkům silničního provozu, ani sobě.
25. Ani určité zhoršení ekonomické či sociální situace žalobce v případě jeho návratu do země původu není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Dále žalovaný uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že rozhodoval dle ust. § 37 odst. 1 ZPC, nepřisluší mu zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti žalovaný pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2008- 101 ze dne 18. 12. 2008, a dále rozsudek ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 194/2017 - 22.
26. Žalovaný shrnuje, že v případě žalobce není důvod pro spuštění extraterritoriálního účinku Úmluvy, neboť ze strany žalobce nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplýval takový zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by způsobil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle ust. § 174a odst. 3 ZPC žalovaný posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona pouze v případech, kdy mu to tento zákon stanoví. V případě ust. § 37 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., však není povinen takto postupovat a z důvodu veřejného zájmu byl povinen takto rozhodnout. V daném případě zákon nedává správnímu orgánu ani možnost řízení zastavit, pokud se prokáže naplnění důvodu pro zrušení pobytu, jako v tomto případě. Zákon tak nedává

žalovanému v daném případě jinou možnost, než pobyt zrušit, pokud bude naplněna podmínka odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu.

27. Ohledně rodinných vazeb žalobce žalovaný zdůraznil, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by na území České republiky pobýval někdo z rodinných příslušníků žalobce. Z uvedeného je tedy evidentní, že rodina žalobce na území České republiky nežije a zároveň žalobce v řízení neuvedl ani žádné další rodinné příslušníky, kteří by na území České republiky žili. Jiné rodinné vazby žalobce, které by na území existovaly, žalobce neuvedl a nezjistil je ani žalovaný v průběhu správního řízení.
28. Žalovaný uvádí, že žalobci nebyl vysloven zákaz pobytu na území, ale pouze mu byl odebrán pobytový status. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu. Napadené rozhodnutí žalobci pouze odebrá platnost zaměstnanecké karty a stanovuje povinnost vycestovat, ale není mu zakázán další pobyt v České republice do budoucna. V případě, že žalobce je držitelem biometrického cestovního dokladu, tak na území České republiky může navštěvovat svou rodinu a popřípadě i své blízké přátelé na základě bezvízového styku, a to po dobu nejdéle 90 dnů v jakémkoli období bezprostředně předcházejících 180 dnů. Zároveň je nutné podotknout, že žalobce není vyhoštěn z České republiky, pouze je mu odebrán pobytový status, a to z důvodu spáchání trestného činu a následné odsouzení.
29. Žalovaný doplňuje, že za absurdní považuje konstrukci žalobce, že měl zohlednit to, že manželka a nezletilý syn žijí v zemi původu a žalobce v ČR. Stejně tak to, že celá rodina žijící v rodné zemi je závislá na výdělku žalobce v České republice. Žalobce dostal možnost v České republice pracovat, této možnosti si evidentně nevážil, byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a byla mu zrušena platnost zaměstnanecké karty.
30. Žalovaný dále doplňuje, že ze spisového materiálu vyplývá, že zrušení platnosti zaměstnanecké karty v daném případě je přiměřené a plně v souladu s čl. 8 Úmluvy, přičemž žalobce sám neuvedl natolik závažné, výjimečné a specifické okolnosti, na základě, kterých by se zrušení platnosti zaměstnanecké karty v daném případě dalo považovat za nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 Úmluvy, respektive se k tomuto nevyjádřil vůbec. Žalovaný k uvedenému doplňuje, že čl. 8 Úmluvy garantuje právo na rodinný život, jak je uvedeno již výše, ale žalobce má veškeré rodinné vazby mimo Českou republiku. I z toho důvodu nelze zrušení zaměstnanecké karty v tomto případě považovat za akt, který je v rozporu s čl. 8 Úmluvy.
31. Ohledně námitky, že se žalovaný nevypořádal s nejlepším zájmem jeho nezletilého syna, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí. Žalovaný neposuzoval nejlepší zájem dítěte v rámci správního řízení, neboť tato skutečnost je pro řízení bezpředmětná, žalovaný nemá zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí. Žalovaný doplnil, že v daném případě nedojde k zásahu do nejlepšího zájmu dítěte. Obecně platí, že nejlepší zájem dítěte je, aby vyrůstalo s oběma rodiči. V tomto zrušení zaměstnanecké karty žalobci bránit nebude. Žalobce má a bude mít možnost žít ve společné domácnosti se svým nezletilým dítětem, a to přímo v zemi původu a je jen na něm, zda toho využije. V daném případě je nutno tvrdit o nepřiměřeném zásahu do nejlepšího zájmu dítěte

považovat za ryze účelové, neboť nezletilé dítě žalobce v ČR není a se žalobcem ve společné domácnosti nežije.

32. Jelikož bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, žalovaný soud navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

33. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
34. Soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
35. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
36. Ze **správního spisu** vyplývají následující skutečnosti. Podle trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 11. 2024, sp. zn. 1 T 140/2024 byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce trvání 5 měsíců se zkušební dobou na 18 měsíců, a dále mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 let. Dle výpisu z rejstříku trestů fyzických osob jde o jeho jediné odsouzení za trestný čin. Spis obsahuje výpisy z cizinecké evidence k osobě žalobce i k lustraci jeho rodinných příslušníků. Ve svém vyjádření k podkladům ze dne 10. 2. 2025 poukázal žalobce na své rodinné poměry, kdy je živitelem rodiny, která žije v Moldavsku. Bez příjmu žalobce by rodině hrozila ekonomická nouze. Žalobce navrhl výslech své osoby, manželky a zástupce svého zaměstnavatele EKOČEK. K uvedenému doložil rodný list nezl. S. B. a oddací list.
37. Žaloba je **důvodná**.
38. Spor mezi účastníky je v předmětné věci o to, jakým způsobem promítnout požadavky čl. 8 Úmluvy (ochrana soukromého a rodinného života) a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (nejlepší zájem a blaho dítěte) do rozhodování o zrušení platnosti zaměstnanecké karty.
39. Krajský soud především uvádí, že zaměstnanecká karta je dle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozumí *povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení.*
40. Krajský soud dále vyložil aplikovanou právní úpravu ZPC týkající se zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Podle § 46e odst. 1 téhož zákona ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným

uznávacím orgánem. Podle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

41. Dikce zákona se v tomto případě přímo nedovolává aplikace testu přiměřenosti, který je upraven v ustanovení § 174a odst. 1 ZPC, podle něhož *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že *Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
42. Dřívější judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015-47) nejprve potvrzovala, že přiměřenost se má u pobytových rozhodnutí zkoumat jen tam, kde to zákon explicitně stanoví. Posléze však judikatura prodělala postupnou změnu, kdy byla připuštěna přímá aplikace čl. 8 Úmluvy (a tedy povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života i v případě těch pobytových rozhodnutí, kde to zákon výslovně nestanoví (obecně viz rozsudek rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, dále pak ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 19. 12. 2018, čj. 8 Azs 290/2018-27, ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39). Pouze výjimečně judikatura dovozuje, že tuto povinnost správní orgán nemá tam, kde je zásah z povahy věci či prakticky vyloučen, kupř. z důvodu delšího pobytu cizince mimo území ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, čj. 7 Azs 338/2016-39).
43. Např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38, Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům: *„Podmínka, aby důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně, i když zákon s jejich relevancí nepočítá v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35).“*
44. Pokud jde o zájem dítěte a systematickou vazbu čl. 8 Úmluvy k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, judikatura poměrně ustáleně dovozuje povinnost zohlednit nejlepší zájem dítěte v každém řízení, které se ho dotýká. To se samozřejmě vztahuje i na řízení o pobytovém oprávnění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, čj. 5 Azs 404/2019-28 dovedl ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, do soukromého a rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců) je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, tedy zabývat se pečlivě situací těchto nezletilých dětí, brát*

v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v ČR i v zemi původu či míru závislosti na péči daného cizince.

Nejlepší zájem dítěte neznámá, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo v ČR, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam.“ Z další judikatury k úloze čl. 3 Úmluvy o právech dítěte v aplikační praxi správních orgánů na úseku pobytu cizinců srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39.

45. Krajský soud má za to, že přes ne zcela dostatečnou ustálenost judikatury v otázce přímé aplikace principu přiměřenosti ve vazbě na ochranu práva na soukromý a rodinný život konkrétně v případě zaměstnaneckých karet jako jedné z forem dlouhodobého pobytu lze z vývoje judikatury jednoznačně usoudit, že pro aplikaci čl. 8 Úmluvy v těchto případech tu určitý prostor existuje. Cizinec by však měl vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti již ve správním řízení, upozornit správní orgán na důležité rodinné souvislosti, přičemž by taková souvislost neměla být na první pohled nemyslitelná či zdánlivá (viz rozsudek NSS ze dne 22.01.2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39). Je také důležité, jaké informace o svém soukromí cizinec správnímu orgánu sdělí, neboť po něm nelze požadovat, aby ve větší míře detailu sám zkoumal soukromí cizince.
46. Touto optikou krajský soud pohlížel na napadené rozhodnutí žalovaného. Je zřejmé, že ve vztahu k principu přiměřenosti a jeho uplatnění v kontextu zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalovaný vycházel ze staršího přístupu, dle něhož mu nepřisluší v případě aplikace § 37 odst. 1 ZPC zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu cizince. Krajský soud tento názor nesdílí a považuje tento výklad žalovaného za nesprávný. V případě, že žalobce namítal nepřiměřené důsledky případného zrušení platnosti zaměstnanecké karty ve vztahu ke svému soukromému a rodinnému životu, měl se jimi žalovaný zabývat z hlediska přímé aplikace čl. 8 Úmluvy. Jestliže žalobce doložil žalovanému již ve správním řízení, že je otcem nezletilého dítěte, přičemž tvrdil nepříznivé dotčení zájmu dítěte v důsledku případného zrušení zaměstnanecké karty (závislost nezletilého dítěte na výživě otce), měl se těmito skutečnostmi žalovaný rovněž zabývat.
47. Nelze přijmout argumentaci žalovaného, že není třeba se zabývat nejlepším zájmem dítěte, pokud se toto dítě nenachází na území ČR a nemá tu žádnou formu pobytu. Takový výklad postrádá oporu v textu i v principech Úmluvy o právech dítěte. Pokud řízení vedené orgánem smluvního státu má efekt na postavení dítěte, je třeba jeho zájem vzít nepochybně v potaz. Jakkoliv se žalovaný snažil zhojit tento nedostatek ve svém vyjádření k žalobě a eventuálně nejlepší zájem dítěte posoudil tam, nemůže to mít při přezkumu napadeného rozhodnutí vliv.
48. Ze zjištěného skutkového stavu věci sice plyne, že daná situace je minimálně netypická, neboť žalobce se dovolává ochrany svého soukromého a rodinného života, který na území ČR nevede. Nicméně efekt napadeného rozhodnutí na postavení rodiny žalobce je zcela zřejmý, tudíž nejde o situaci, která by pod rozsah čl. 8 Úmluvy ve spojení s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte zjevně či z povahy věci nespádala. Není úkolem krajského soudu nahrazovat nedostatky napadeného rozhodnutí vlastní úvahou. Krajský soud připomíná, že povinnost zvážit kolizi s právem na soukromí a rodinný život a zohlednění nejlepšího zájmu dítěte v žádném případě neznámá, že tyto kolidující zájmy musí dostat přednost před veřejným zájmem státu na tom, aby cizinci s povoleným pobytem na jeho území nepáchali trestnou činnost.

49. Krajský soud uzavírá, že shledal argumentaci žalovaného ve vztahu k těmto otázkám nedostatečnou. Pokud tak neučinil, zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.], pro kterou musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Je věcí dalšího postupu žalovaného, zda provede navrhané důkazy výsledkem manželky žalobce či zástupce jeho zaměstnavatele za účelem vyhodnocení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a nejlepšího zajmu nezl. Stanislava Botnariho. Tyto nepochybně nejsou nerealizovatelné, jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, nicméně jejich potřebnost či nezbytnost pro posouzení uvedených otázek ponechává krajský soud na úvaze žalovaného.

VI. Závěr a náklady řízení

50. S ohledem na vše shora uvedené soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.
51. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložila proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.
52. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč a mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby) po 4 620 Kč podle ustanovení § 9 odst. 5 a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025). Za úkony právní služby to činí celkem 9 300 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 10 140 Kč. Zástupkyně žalobce je plátcem DPH, protože je třeba připočítat zvýšení náhrady odměny připadající na tuto daň. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši spolu s DPH celkem 16 269 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. června 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce